

I-RI-NA PI-VÔ-VA-RÔ-VA

LIU·XIA LÓN VÀ LIU·XIA BÉ

CIM BÔNG

I-RI-NA PI-VÔ-VA-RÔ-VA

LIU-XI-A LỚN
và
LIU-XI-A BÉ

NGUYỄN THỊ THÌN
dịch

Bìa và minh họa của TRẦN LUƠNG

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐÔNG
HÀ NỘI — 1978

Biên tập : THU HẰNG
Trình bày : THY NGỌC
Sửa bản in : Y NGUYỄN

In 40.000 cuốn tại Nhà máy in Trần-Phú, Thành phố Hồ Chí Minh
Khổ : 14,5 x 20,5 — Số xuất bản : 38/KĐB — Số in : 150
In xong ngày 15-9-1978 — Gửi lưu chiểu tháng 9-1978

LIU-XI-A LÓN VÀ LIU-XI-A BÉ⁽¹⁾

Sân nhà chúng tôi rất rộng. Trong sân, có rất nhiều trẻ con nô đùa, cả con trai và con gái. Nhưng tôi quý nhất Liu-xi-a. Nó là bạn tôi. Chúng tôi ở cạnh nhau nhau, còn ở trường thì cùng ngồi chung một bàn.

Bạn Liu-xi-a của tôi có mái tóc vàng óng, mượt mà. Còn đôi mắt, thì... chao ôi ! Chắc các bạn chẳng tin được đâu, đôi mắt của Liu-xi-a thực là kỳ lạ : một mắt màu xanh như cỏ, còn mắt kia lại màu vàng có ánh nâu nâu !

Mắt tôi thì màu xám — chỉ là màu xám bình thường ! Còn tóc tôi mới thật là ngắn ngắt : nó quấn tít và ngắn ngùn. Trên mũi tôi đầy những vết tàn hương to tướng. Tóm lại về tất cả mọi mặt Liu-xi-a đẹp hơn tôi rất nhiều. Chỉ có một điều là tôi cao hơn Liu-xi-a.

Điều này làm tôi hết sức kiêu căng. Tôi rất khoái chí khi thầy bọn trẻ trong sân nhà chúng tôi gọi hai đứa là « Liu-xi-a lớn » và « Liu-xi-a bé ».

⁽¹⁾ Tên truyện là của nhà xuất bản (N.X.B.).

Thè rồi bỗng nhiên Liu-xi-a bé lớn bỗng lên.
Bây giờ thì chẳng rõ ràng ai là Liu-xi-a lớn và ai là
Liu-xi-a bé nữa !

Sau đó, Liu-xi-a bé lại lớn vượt lên hơn tôi nửa
cái đầu.

Thè rồi bỗng nhiên Liu-xi-a bé lớn bỗng lên...

Điều này thật không thể chịu đựng nổi. Tôi giận nó và thè là hai đứa thôi không cùng nhau đi dạo chơi trong sân nữa. Ngồi học ở trường, tôi không thèm quay về phía nó, còn nó cũng chẳng nhìn tôi. Tất cả mọi người đều rất ngạc nhiên. Ai cũng hỏi chúng tôi : tại sao hai đứa lại giận nhau ?

Bây giờ, đi học về, tôi không ra sân chơi nữa, vì ở ngoài sân, tôi chẳng có việc gì làm.

Tôi quanh quẩn trong nhà, chẳng biết làm gì. Để cho đỡ buồn, tôi đứng nấp sau rèm cửa nhìn trộm xuống sân xem Liu-xi-a đang chơi bóng với Pa-vơ-lích, Pét-ca và anh em nhà Ca-ra-ma-nopp.

Bây giờ, bữa ăn nào tôi cũng xin thêm thức ăn và cỗ ăn cho hết. Mỗi ngày tôi đứng sát vào tường, lấy bút chì đẽ đánh dấu chiều cao của mình lên tường. Và thật là lạ lùng, không những tôi chẳng cao thêm được chút nào, mà ngược lại, lại thấp đi đèn hai mi-li-mét !

Thè rỗi mùa hè đèn. Tôi đi nghỉ ở trại hè thiều nhi.

Ở trại hè, lúc nào tôi cũng nghĩ đèn Liu-xi-a và thầy nhớ nó ghê quá.

Thè là tôi viết cho nó một bức thư :

« Liu-xi-a thân mèn !

Dạo này bạn sống thè nào ? Tớ ở đây dễ chịu lắm. Ở trại hè này rất vui, Liu-xi-a ạ. Cạnh trại hè của chúng tớ có con sông nhỏ Vô-ri-a, nước xanh ngăn ngắt. Còn trên bờ sông có nhiều ốc lăm. Tớ nhặt cho bạn một con ốc rất đẹp. Nó tròn xoe và có sọc màu.

Chắc là bạn sẽ thích lắm. Liu-xi-a ơi, nếu bạn muôn
thì chúng mình lại chơi với nhau như cũ nhé. Thôi
bây giờ mặc cho người ta gọi bạn là « Liu-xi-a lớn »
còn tôi là « Liu-xi-a bé » cũng được. Tớ đồng ý tôt.
Liu-xi-a nhớ viết thư trả lời cho tôi nhé !

Chào bạn
Liu-xi-a Xi-nhi-xư-na ».

Suốt một tuần lễ tôi chờ thư trả lời. Tôi nghĩ
biết đâu Liu-xi-a không viết thư cho tôi ! Nhỡ nó
không muôn chơi với tôi nữa thì sao ?... Đến khi nhận
được thư của Liu-xi-a, tôi sung sướng quá đền nỗi
tay run lên.

Đây là bức thư Liu-xi-a viết cho tôi :
« Bạn Liu-xi-a thân mến !

Cám ơn Liu-xi-a, mình vẫn bình thường. Hôm
qua mẹ mình mới mua cho mình một đôi giày có đường
viền trắng rất đẹp. Mình còn có một quả bóng mới
rất to nữa. Mau mau về đi Liu-xi-a à. Pa-vơ-lích và
Pét-ca nghec lắm, chơi với chúng nó chán lắm. Nhớ
đừng đánh mắt con ốc của mình đầy nhé.

Chào bạn
Liu-xi-a Cô-xi-xư-na ».

Suốt ngày hôm đó, tôi giữ khư khư chiếc phong
bì màu xanh của Liu-xi-a. Tôi kể cho các bạn nghe
rằng ở Mát-xcơ-va tôi có một người bạn gái tuyệt vời.

Khi tôi ở trại hè trở về, Liu-xi-a cùng đi với cha mẹ tôi đèn đón tôi ở nhà ga. Chúng tôi chạy đèn ôm chầm lấy nhau. Và khi đó, hóa ra tôi đã cao vượt hơn Liu-xi-a đèn một cái đầu.

Chúng tôi chạy đèn ôm chầm lấy nhau.

BÀI TẬP LÀM VĂN

Một lần, cô giáo ra để tập làm văn ở lớp : « Em thường giúp đỡ mẹ như thế nào ? ».

Tôi cầm bút và bắt đầu viết :

« Em luôn luôn giúp đỡ mẹ. Em quét nhà và rửa bát đĩa. Đôi khi em giặt khăn mùi soa ».

Tôi không biết viết gì nữa. Tôi nhìn sang Liu-xi-a thầy nó viết lia lịa vào vở.

Thế là tôi bỗng nhớ ra có lần tôi giặt bít tất của mình, bèn viết :

« Em còn giặt cả bít tất ».

Bây giờ thì tôi hoàn toàn không còn biết viết gì hơn. Nhưng không thế nào nộp một bài tập làm văn ngắn ngủn như thế này được.

Tôi lại viết tiếp :

« Em còn giặt cả áo lót, áo sơ-mi, và quần lót ».

Tôi nhìn xung quanh. Mọi người vẫn viết lia lịa. Lạ thật, chúng nó viết gì mà nhiều thế ? Có lẽ suốt từ sáng đèn tôi chúng nó toàn làm việc giúp cha mẹ.

Giờ làm bài văn còn nhiều. Tôi đành phải viết thêm :

« Em còn giặt cả áo dài của em và của mẹ, giặt khăn ăn và khăn trải giường ».

Giờ làm bài văn còn nhiều, tôi lại viết :

« Em thích giặt khăn trải bàn và cả rèm cửa nữa ».

Vừa đúng lúc đó chuông reo hết giờ.

... Cô giáo cho tôi điểm năm (1). Cô đọc bài tập làm văn của tôi cho cả lớp nghe. Cô nói rằng cô thích bài tập làm văn của tôi hơn cả. Cô sẽ đọc bài đó trong cuộc họp phụ huynh học sinh sắp tới.

Tôi cõ nài mẹ tôi đừng đèn dự cuộc họp phụ huynh ấy. Tôi nói rằng tôi bị viêm họng. Nhưng mẹ tôi bảo cha tôi ở nhà cho tôi uống sữa nóng với mật ong để chữa viêm họng, rồi đi họp.

Hôm sau, trong bữa ăn sáng, xảy ra câu chuyện như sau :

Mẹ : Anh Xê-môn này, con gái chúng ta làm văn giỏi lắm nhé.

Cha : Anh chẳng lày gì làm ngạc nhiên. Về sáng tác thì con nó giỏi lắm.

Mẹ : Không, em không nói đùa đâu, nói thực đây. Cô giáo Vê-ra khen con mình ghê lắm. Cô rất vui, thầy con gái mình thích giặt rèm cửa và khăn trải bàn.

Cha : Cái gì ?

Mẹ : Thật đây. Anh thầy nó có giỏi không ? — Rồi quay về phía tôi, mẹ nói : — Tại sao trước đây con chẳng cho mẹ biết điều đó ?

Tôi nói :

— Tại con ngượng. Con sợ mẹ không cho làm.

(1) Điểm năm là điểm cao nhất.

Mẹ tôi bảo :

— Ô, con việc gì mà ngượng. Hôm nay con giặt rèm cửa nhà ta đi. May quá, chút nữa thì mẹ mang cho thợ giặt mệt.

Tôi tròn xoe mắt. Chiếc rèm cửa không lổ kia, nếu tôi quần tròn nó vào người thì phải được đèn mười vòng. Nhưng bây giờ từ chối thì muộn mệt rồi.

* * *

Tôi xát xà phòng vào tùng chõ ở rèm cửa. Được chõ nọ thì chõ kia đã tan mệt xà phòng. Thật đèn khổ vì chiếc rèm cửa này ! Tiếp đó tôi giữ tùng phần chiếc rèm cửa vào chậu nước. Vắt kiệt được chõ nọ, thì nước ở chõ kia lại chảy vào ướt đẫm.

Thì rồi tôi trèo lên ghế đầu để phơi rèm cửa lên dây phơi. Và điều này tệ hại hơn tất cả. Tôi vắt được góc này lên dây thì góc kia chàm xuống sàn nhà. Cuối cùng thì tất cả cái rèm cửa rơi tuột xuống sàn, còn tôi thì ngã lăn từ trên ghế xuống.

Người tôi ướt sũng đèn có thể vắt ra nước.

Thì là phải giặt lại chiếc rèm cửa, còn sàn nhà thì bóng loáng những nước trông như mới. Suốt cả ngày chiếc rèm cửa chảy nước ròng ròng.

Tôi lầy tất cả nồi niêu xoong chảo của nhà ra đặt bên dưới chiếc rèm. Sau đó lầy cả ấm đun nước, ba cái chai và tất cả ấm chén để hứng nước. Nhưng nước vẫn chảy đầy ra bếp.

Thè rồi tôi trèo lên ghế đâu để phơi rèm cửa.

Và thật là lạ lùng, mẹ tôi lại tờ ra rất hài lòng !

— Ô, con gái tôi giặt rèm cửa khéo quá ! — mẹ tôi vừa nói vừa lèng úng đi vào bếp. — Mẹ thật không ngờ con mẹ lại giỏi đèn đèn. Ngày mai con giặt nốt cái khăn trải bàn nhé !

CÂU CHUYỆN CÔ-LI-A LƯ-CỐP ĐÃ TRỞ THÀNH PHÂN ĐỘI TRƯỞNG

Chúng tôi cần bầu phân đội trưởng. Nhưng biết bầu ai bây giờ ? Nhất định là phải lựa chọn người xuất sắc nhất. Trong số chúng tôi, ai là người xuất sắc nhất ? Tất nhiên là Cô-li-a Lư-copp.

Ở lớp tôi, Cô-li-a là học sinh giỏi. Cô-li-a rất tốt bụng. Cậu ấy có thể chia sẻ cho bạn miếng bánh cuối cùng. Cô-li-a tập thể thao cù nhặt trong số chúng tôi. Tính cậu ta kiên quyết và dũng cảm. Cậu ta lại là người rất chín chắn.

— Ai đồng ý bầu Cô-li-a Lư-copp làm phân đội trưởng.

Tất cả mọi người đều giơ tay.

Tôi nói :

— Cô-li-a đứng lên đi ! Chúng tôi chúc mừng cậu đây. Bây giờ cậu là phân đội trưởng của chúng tôi.

Cô-li-a đứng lên, cậu ta nói :

- Tôi không thể làm phân đội trưởng được đâu.
- Sao lại thế ? Tại sao cậu không thể làm được ?
- Tất cả ngạc nhiên.

Cô-li-a yên lặng, mặt cúi gầm xuống bàn. Không khí yên lặng bao trùm cả lớp. Toàn phân đội chúng tôi chăm chú nhìn Cô-li-a.

Liu-xi-a nói :

- Cô-li-a, cậu đừng ngại. Cậu cứ nói thật đi. Hay là cậu ôm nên không làm được...

— Không, mình không ôm. — Cô-li-a nói. — Hôm qua, mình đã nói hồn bà mình... Bà mình không cho phép mình đi trượt băng, mình đã cáu... Nói chung mình là một con người xấu. Mình xấu khủng khiếp. Mình đã nói với bà mình rằng : sao bà đang ở Xa-ra-tôp lại đền đây làm gì. Bà về đó mà ở.

Xim-ma hỏi :

- Thế bà cậu bảo sao ?
- Bà mình bảo ngày mai bà sẽ đi ngay về Xa-ra-tôp. Còn mình thì biết rõ : nếu bà đã nói thế thì thế nào cũng sẽ làm điều đã nói.

Tôi kêu lên :

— Trời ơi, thế thì cậu còn đợi gì nữa ? Chạy ngay về nhà xin lỗi bà đi. Bây giờ vẫn còn chưa muộn.

Cô-li-a buồn bã lắc đầu :

— Không, bà sẽ không tha lỗi cho mình đâu. Chính bà đã nói như thế mà.

Chúng tôi biết làm gì bây giờ ? Tất cả chúng tôi không họp nữa và cùng nhau đi đền nhà Cô-li-a Lư-côp để xin bà tha lỗi cho cậu ày.

Tôi không thể làm phân đội trưởng được đâu.

Chúng tôi bước lên cầu thang và bầm chuông.
Trong nhà hoàn toàn yên lặng.

— Bà đi mất rồi. — Cô-li-a nói. — Thôi mình
cũng sẽ đi đây.

Cậu ta sụt sịt, rút chìa khóa trong túi ra, mở cửa
rồi đi vào căn phòng trống rỗng.

Tình hình trở nên nghiêm trọng. Chúng tôi cũng
biết tính Cô-li-a. Cậu ấy cũng giống tính bà cậu ấy,
một khi đã nói là làm.

Chúng tôi chạy bộ xuống sân. Chúng tôi quyết
định dù thè nào chẳng nữa cũng phải đuổi kịp bà
của Cô-li-a. Chúng tôi phân công Xim-ma đứng canh
trước cửa nhà Cô-li-a.

Có hai bà cụ ngồi chơi trong sân.

Chúng tôi đèn gần, lẽ phép hỏi :

— Thưa hai bà, hai bà có biết bà của Cô-li-a
Lư-cồp không ạ ?

Hai bà cụ nói :

— Chúng ta có biết, có chuyện gì vậy ?

— Hai bà có biết bà của Cô-li-a đi ra ga nào
không ạ ?

— Sao lại ra ga ? Nay, các cô các cậu, bà cụ đang
đi về kia kia.

Chúng tôi quay lại. Bà của Cô-li-a đang đi vào
trong sân, tay cầm cái bánh mì.

Chúng tôi chạy lại phía bà, vây quanh bà và đồng
thanh kêu lên :

— Bà ơi, xin bà hãy tha lỗi cho Cô-li-a.

— Có chuyện gì xảy ra thè ? — bà của Cô-li-a
sợ hãi kêu lên — Có chuyện gì thè ? Các cháu muôn
giờ ? Cô-li-a nào ?

— Dạ thưa bà, bà hãy tha lỗi cho Cô-li-a cháu
của bà ày. — chúng tôi nói. — Bạn ày đã làm bà giận,
xin bà hãy tha lỗi cho bạn ày.

Bà của Cô-li-a bỗng nhiên nổi giận :

— À ra thè ! Thè là ta biết các cháu muôn gì rồi. Có phải nó bảo các cháu đèn đây phải không ? Ta hiểu cả rồi.

Chúng tôi chạy lại phía bà...

— Bà ơi, không phải Cô-li-a bảo chúng cháu đâu.
Bà không biết bạn ấy khỏe sở đèn thè nào đâu. Thậm chí bạn ấy còn muôn bỏ nhà đi nữa cơ.

— Sao lại bỏ nhà đi ? Nó đi đâu ? — Bà cụ sợ hãi kêu lên. — Nó còn nghĩ ra những gì nữa thè này ?
— Rồi bà ngáng đầu, gọi vọng lên cửa sổ, giọng nhẹ nhè : « Cô-li-a ! Cô-li-a ! ».

Trên khung cửa sổ không thấy Cô-li-a xuất hiện.
Bà thở dài đưa tay lên ôm ngực :

— Trời ơi, thè là nó đi mất rồi !

Chẳng lẽ Xim-ma không canh chừng cậu ấy hay sao ? bây giờ biết làm thè nào ?

Tôi vẫy tay và tất cả chúng tôi đồng thanh kêu lên :

— Cô-li-a ! Cô-li-a !

Cô-li-a ló đầu ra cửa sổ, tay xách chiếc túi có dây đeo.

Vừa trông thấy chúng tôi Cô-li-a đánh rơi cái túi xuống sàn. Cậu ấy chẳng buồn nhặt cái túi lên nữa. Cậu ấy áp mặt vào cửa kính nhìn chúng tôi. Trông mặt cậu ta mới tội nghiệp làm sao !

Tóc cậu ấy bù xù, mắt đỏ và sưng húp. Mũi cũng đỏ, to như quả cà chua.

Và kia, cậu ta cười, miệng rộng ngoác. Vẽ mặt cậu ta trông thật là ngớ ngẩn !

Bà cậu ta cũng cười. Bà thôi không lấy tay ôm ngực nữa mà cứ cười mãi. Rồi bà lấy khăn tay lau nước mắt.

Bên kia khung cửa sổ Cô-li-a cũng cười.

Chúng tôi cũng cười.

Và cả hai bà cụ ngồi trong sân cũng cười.

Cô-li-a ló đầu ra cửa sổ.

Một người đàn ông đi ngang qua nhìn chúng tôi
rồi ngẩng nhìn Cô-li-a và cũng cười nở.

Chúng tôi đứng như thè và cười rất lâu, phải
đèn hàng tiếng đồng hồ.

Ngày hôm sau, Cô-li-a Lur-còp trở thành phân
đội trưởng của chúng tôi.

XÊ-LI-VÊ-XTOTP
KHÔNG PHẢI LÀ CẬU
BÉ THƯƠNG ĐÂU
MÀ LÀ VÀNG ĐẤY

Cả lớp chẳng ai thích Xê-li-vê-xtotp. Tính cậu ta
rất khó chịu. Tai cậu ta đđ và vền ra hai bên. Cậu
ta gầy nhom, còn tính tình thì độc ác, độc ác vô cùng.

Có lần xuyt nữa thì cậu ta đánh tôi.

Hôm đó tôi kiểm tra vệ sinh trong lớp. Tôi đến bên cậu ta và bảo :

— Xê-li-vê-xtôp, tai cậu rất bẩn. Mình cho cậu hai điểm vệ sinh đây.

Tôi đã nói điều đó làm gì nhỉ ? Giá mà các bạn nhìn thấy mặt cậu ta lúc đó !

Cậu ta giận tái người đi. Hai tay nắm chặt, hai hàm răng nghiền kẽm kẹt. Rồi cậu ta lầy hết sức giẫm vào chân tôi.

Hai ngày sau, chân tôi vẫn còn đau. Tôi đi khập khiễng như người thot:

Trước đây vòn đã chẳng ai kêt bạn với cậu ta, sau chuyện này hầu như cả lớp không còn ai nói chuyện với cậu ta nữa. Các bạn có biết khi đó cậu ta làm thè nào không ? Lúc bọn con trai chơi bóng trong sân, cậu ta bắt lây quả bóng rồi lây dao nhíp chọc thủng.

Đây, Xê-li-vê-xtôp là như thè đây !

Đến nỗi chẳng một ai muốn ngồi cùng bàn với hắn. Lúc đầu Bu-ra-còp ngồi cùng, sau rồi cậu ta cũng chuyển đi chỗ khác.

Còn Xim-ma chẳng muôn xếp hàng đôi với cậu ta khi chúng tôi đi nhà hát. Thè là cậu ta đây nó ngã lăn xuồng vệ cỗ.

Nói chung, bây giờ thì các bạn đã hiểu rõ cậu ta là người thè nào. Và tất nhiên các bạn sẽ chẳng ngạc nhiên khi thấy cậu ta ôm mà cả lớp chẳng ai thèm nhớ đèn.

... Cậu ta bắt lây quả bóng rồi lây dao nhíp chọc thủng.

Một tuần sau, cô giáo Vê-ra hỏi :

— Nay các em, đã em nào đến thăm Xê-li-vê-xtôp chưa ?

Tất cả mọi người lặng im.

— Lẽ nào suốt một tuần lễ không ai đèn thăm một bạn bị ốm ? Các em làm cho cô rất ngạc nhiên đây. Cô đề nghị ngay hôm nay, các em phải đèn thăm bạn ấy...

Sau giờ học, chúng tôi rút thăm xem ai đi, và tất nhiên là tôi phải đi.

* * *

Một người đàn bà tay cầm cái bàn là ra mở cửa cho tôi.

— Cháu hỏi nhà ai ?

— Thưa bác, cháu đèn nhà Xê-li-vê-xtôp.

— À thè thì tốt quá. — bà ta tỏ ra rất vui mừng.

— Nó cứ suốt ngày thui thủi một mình.

Xê-li-vê-xtôp nằm trên đì-văng, đắp lên người một chiếc chăn len. Trên lưng tựa của đì-văng treo một chiếc khăn lớn có thêm những bông hoa hồng. Khi tôi vào, nó nằm nghiêng quay mặt vào tường, mắt nhắm nghiền.

Bà ta nói :

— I-u-rô-trơ-ca (1) ! Có bạn đèn chơi đây này.

Xê-li-vê-xtôp im lặng.

Lúc đó người đàn bà rón rén bước đèn cạnh Xê-li-vê-xtôp, nhìn vào mặt nó rồi khẽ nói :

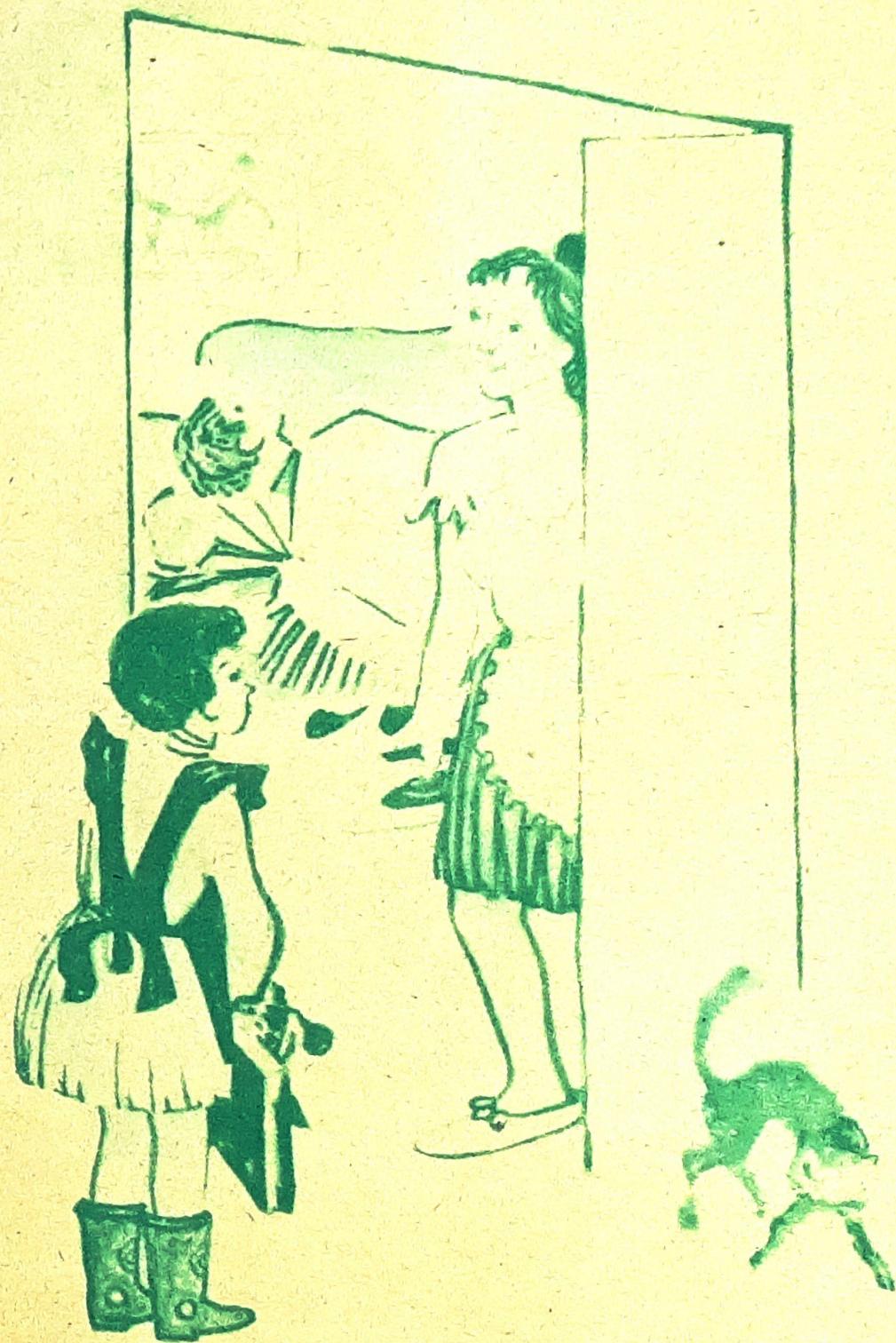
— Nó đang ngủ cháu ạ. Nó vẫn còn yêu lầm.

Rồi chẳng vì lẽ gì, bà cúi xuống hôn nó, hôn cái thằng Xê-li-vê-xtôp của mình.

(1) I-u-rô-trơ-ca hay I-u-ra đều là tên gọi của Xê-li-vê-xtôp.

Sau đó bà vơ lày đồng quần áo, cắm bàn là rồi
là. Bà bảo tôi :

— Cháu chờ một chút nữa. Nó sắp tỉnh dậy đây.
Chắc là nó vui mừng lắm đây. Chả là cả ngày cứ thui

Thưa bác cháu đèn nhà Xê-li-vê-xtôp.

thùi một mình. Bác cứ nghĩ không hiểu tại sao mà chẳng có một ai ở trường đèn thăm nó cả.

Xê-li-vê-xtôp ngọ nguậy dưới cái chǎn.

« À được, — tôi nghĩ thầm. — Nay giờ tớ sẽ nói hết cho mà xem ! Nói hết ! ».

Tin tôi đập mạnh vì xúc động. Tôi đứng lên và nói :

— Bác có biết vì sao không có ai đèn thăm bạn ày không ?

Xê-li-vê-xtôp lặng người đi.

Mẹ Xê-li-vê-xtôp ngừng tay là.

— Sao thè hở cháu ?

Bà ta nhìn thẳng vào mặt tôi. Mắt bà ta đỏ và sưng húp. Trên mặt bà đầy những nếp nhăn. Có lẽ bà không còn trẻ nữa... Và bà ta nhìn tôi... Tôi bỗng nhiên thấy thương bà quá. Tôi buột miệng nói những gì mà chính tôi cũng không hiểu :

— Ô bác đừng lo bác ạ, bác đừng nghĩ rằng không ai yêu mèn I-u-ra nhà bác. Ngược lại, mọi người đều yêu quý bạn ày, mọi người đều nề bạn ày.

Mỗi hôi tôi toát ra. Mặt tôi nóng rực. Nhưng tôi không thể nào dừng lại được.

— Chỉ tại vì chúng cháu nhiều bài quá, không còn có chút thì giờ rảnh nào cả. Còn I-u-ra của bác thì không sao cả đâu. Bạn ày tốt lắm. Tất cả mọi người đều muôn chơi với bạn ày. Bạn ày rất tốt, tốt lắm bác ạ.

Bà mẹ Xê-li-vê-xtôp cười rất cởi mở, rồi lại cầm bàn là và là quần áo.

— Đúng đây cháu ạ, I-u-ra của bác không phải là cậu bé thường đâu, mà là vàng đây.

Bà rất hài lòng. Bà vừa là vừa mỉm cười :

— Không có I-u-ra thì bác như mất một cánh tay. Nó không để cho bác phải lau nhà, tự tay nó lau đây. Nó đi chợ hộ bác. Rồi đi đón các em ở nhà trẻ. Nó tốt thật đây, tốt lắm.

Rồi bà quay lại âu yêm nhìn Xê-li-vê-xtôp của mình. Hai tai của anh chàng như đang giồng lên.

Sau đó, bà vội vã đi đèn nhà trẻ để đón lũ trẻ nhỏ. Chỉ còn lại mình tôi với Xê-li-vê-xtôp.

Tôi đã bình tĩnh lại. Không có bà mẹ, tôi cảm thấy an tâm hơn. Tôi nói :

— Nào thôi, giả vờ như thè là đủ rồi. Cậu ra bàn ngồi đi, tôi sẽ giảng lại bài cho cậu.

— Thôi đi, ở đâu lại đèn đây mà quầy rầy.

Từ dưới chiếc chǎn văng ra giọng nói càu nhau. Tôi cũng chẳng chờ đợi điều gì tốt đẹp hơn.

Tôi mở sách và đọc liền thoảng.

Tôi cõi tình đọc hết sức liền thoảng, chỉ mong sao cho chóng hết.

— Xong rồi. Tôi đã giảng hết cho cậu. Có gì thắc mắc không nào ?

Xê-li-vê-xtôp không nói gì.

Tôi cài khóa cắp rồi đi ra cửa.

Xê-li-vê-xtôp vẫn im lặng. Thậm chí không thèm nói một lời cảm ơn.

Tôi đã cảm thấy quả đàm cửa, thì bỗng nhiên sau lưng tôi có tiếng gọi :

— È, này Liu-xi-a.
— Cậu cần gì ?
— Bạn... này...
— Cậu cần gì nói mau lên !

— ... Bạn có thích ăn hạt quỳ không ?
— Cái gì ? Hạt quỳ nào cơ ?
— Hạt quỳ rang ày mà.

Tôi chưa kịp nói câu gì thì cậu ta vung ra khỏi chǎn, đi chân đất bước đèn phía tú. Cậu ta mở tú lầy ra một cái túi vải to và cởi dây buộc. Cậu ta vội vã, hai tay run run.

— Cầm lày này ! — cậu ta nói.

Cậu ta không nhìn tôi, hai tai đỏ bừng.

Trong túi toàn là những hạt quỳ mẩy, hạt nào cũng như hạt nào. Trong đời tôi, tôi chưa bao giờ được nhìn thấy những hạt quỳ như vậy.

— Sao lại đứng im thè ? Cầm lày đi. Ở nhà quê gửi ra cho nhà mình đây.

Rồi cậu ta nghiêng túi và đỗ vào đáy túi áo tôi. Hạt quỳ rơi lả tả xuống sàn nhà như mưa.

Xê-li-vê-xtôp thở dài rồi quỳ xuống sàn nhặt những hạt rơi vãi.

— Mẹ tú mà về bây giờ mẹ tú sẽ mắng đầy. — Cậu ta thì thầm — Mẹ tú không cho tú đi chân đất xuống sàn đâu.

Chúng tôi cùng quỳ xuống sàn để nhặt hạt quỳ rơi. Chúng tôi vội vàng quá đèn nỗi hai lần húc đầu

vào nhau. Cũng may là sau khi nhặt xong những hạt quỳ cuồi cùng thì có tiếng chìa khóa tra vào ổ...

Suốt dọc đường về nhà, tôi vừa xem cục bùròu sưng trên đầu, vừa căn hạt quỳ vừa cười.

— Ô, cái cậu Xê-li-vê-xtôp này thật là kỳ diệu. Cậu ta cũng không đèn nỗi gây còm lăm đâu, còn tai thì tai ai mà chẳng nhô ra cơ chứ. Và cái tai thì có nghĩa lý gì.

Suốt cả tuần lễ, tôi thường xuyên đèn nhà Xê-li-vê-xtôp.

Chúng tôi cùng làm bài tập, giải bài tập toán. Đôi khi tôi đi mua bánh mì, đi đèn nhà trẻ đón các em của cậu ày.

Mẹ Xê-li-vê-xtôp lúc nào cũng khen tôi :

— I-u-ra ạ, con có một cô bạn gái tuyệt vời. Tại sao trước đây con không hề kể chuyện gì về bạn con cho mẹ nghe ? Đáng lẽ con phải giới thiệu bạn con với mẹ từ lâu rồi mới phải.

* * *

Xê-li-vê-xtôp khỏi bệnh.

Bây giờ, cậu ày thường xuyên đèn nhà tôi cùng làm bài với tôi. Tôi giới thiệu cậu ày với mẹ tôi. Mẹ tôi rất quý Xê-li-vê-xtôp.

Tôi có thể nói với các bạn rằng : thực ra Xê-li-vê-xtôp không xấu thè đâu.

Thứ nhất là, bây giờ cậu ày học rất khá. Cô Vê-ra vẫn thường khen.

Thứ hai là, cậu ấy không gây gổ với ai nữa.

Thứ ba là, cậu ấy dạy các bạn trai làm diều giấy...

Và tôi nói với tất cả mọi người rằng :

— Đây, các bạn thày không, các bạn cứ nghĩ là Xê-li-vê-xtôp xấu. Thực ra Xê-li-vê-xtôp rất tốt. Cậu ấy không phải là cậu bé thường đâu mà là vàng đầy.

... cậu ấy dạy các bạn trai làm diều giấy...

Giá : 0đ25